

4.

Je parné léto. Jazyk se lepí na patro a víčka by nejraději překryla oči, co už se na ten tetelící se svět vážně nechťejí dívat.

Je to jiné léto. Úplně jiné než znáš. Pro mě, pro vás, pro hajného Beránka, co má nového vlčáka, pro duby ožrané až do morku kosti housenkami nějaké bekyně. Zatraceně, je horké léto, na pivu sedá pěna a limonády se kazí.

V dále na řece se tetelí kánoe. Jo, v tomhle vedru a kánoe. Házím oblázky do vody, jeden za druhým, žbluňk, kapka mi vystříkla na tvář. Pozoruji ten přízrak v dále, je bílý, zářivě bílý. Taková tečka to je, taková vložka, zářivá, neposkvrněná, studená sněhová vložka, vidíte jak se tomu vedru snažím utéct aspoň ve svých myšlenkách, ve své fantazii. Zkuste si to představit se mnou.

Není parné léto. Jazyk se nelepí na patro, ale zato zuby drkotajín zimou a musíš skousnout, abys je utišil. Ta kánoe, ta bílá sněhová vložka není sama, zdá se mi, že je jich tu najednou hafo, jsou jich tu, jak říká znalec Hoblík „tři hromady“, zkrátka miliony. Ani milionář namůže však mít takový pocit, jako ty, teď a tady. Je únor, měsíc hladu a ty stojíš u brány do tábora, nápis AHOJ je trochu pocuchanej a po zádech ti běhá mráz. Ale jinej než před chvílí, to už není mráz zimou, to je mráz štěstím. A ty boty studený a mokrá jako hnůj už taky nevnímáš. Ten skoro půlmetr bílé krásy, co napadal Krávovně přímo do klína, ti prostě vyrazil dech. Ne, není vedro jako teď, je půlmetr bílé peřiny.

Jsem rád, že tu na to neobyčejně obyčejné štěstí nejsem sám. Je únor, měsíc hladu a na pár okamžiků jsem se tu Krávovno zastavil spolu s Wimpym, tak ahoj. Je to skoro jako když člověk spí a něco krásného se mu zdá. Je to země Fantazie, sníš a máš otevřené oči. Brodíme se tou krásou od závory ke kuchyni, „Admirál Benbow“ má na hlavě bílou admirálskou čepici. Všude po kolena pohádky. Až pod střechou u kamen, kde leží jen poprašek, si oklepáváme ty boty jako hnůj. Vložky jiskří i na kamnech, na těch jinak rozpálených tálech. Napadá tě, jestli to ještě někdy roztaje, jestli se tu vůbec ještě někdy bude tetelit vzduch, kousat komáři a ty se budeš drbat, potit a cítit kolem sebe repelent. Jestli tu ještě někdy bude vedro. Ničemu na světě teď totiž nevěříš méně... Znáte to, klábosíme o všem možném a v tom se zase ozve zima a hlad – no holt máme měsíc hladu. A tak sundáváme z kamen ty jiskřivě bílé tály a zatápíme. Bílá čepice na komíně se pomalu kroutí a mizí pod teplem. Místo tálů zbude jen pár drátů, na které si všimneš takové ty buřtové chobotničky. V životě jsem lepší nejedl, „čestný pionýrský“. A jak chutná grog ze sněhu uvařený s plovoucím popelem, to se nedá napsat, to se musí zažít, chci říct vypít. A tak nám tam na Krávovně bylo už zase jako v ráji. Stále tomu nemůžeš věřit, znovu a znovu se couráš tou bílou záplavou, támhle by mělo být ohniště a tuhle hraje ringo. Největší překvapení na nás však teprve čekalo. Tam, co jinak stojí indiánské týpí, jsme objevili stopy, no spíš stopičky – ani pták, ani kočka, pes či jiné zvíře, kdepak. Věř či nevěř, směj se jak chceš, byly to stopy jak od dítěte, tedy od dětí, protože byly dvoje. Zcela neomylně míří ke schodům a po nich nahoru, kdo by odolal je nenásledovat. Sami sebe se ptáme, kde se teď a tady vzaly otisky dětských nohou, ještě k tomu bosých. „No já nevím,“ povídá Wimpy. „No já nevím,“ povídám já, „jediný, co mě v týhle neuvěřitelný zimní pohádce napadá, jsou trpajzlíci...“

„No jasně, Kvíčala a Cvrčala.“ Bum, jak hrom z čistého nebe – směj se jak chceš, ale my jsme na to prostě v té chvíli přišli. No nebudu vás dlouho napínat, vylezeme s námahou sněhem zaoblené schody a ty šlápoty sledujeme dál. Dáme se hned doprava, kolem nejstaršího „Černobylu“, („...ty vole, ať se tam neproboříme!“) a dál se brodíme ještě pár desítek metrů, až se po naší levé ruce objeví strž, tu bílá čepice, tu holý kámen, a stopy šup do ní. A budete se divit ještě víc, tady taky končí. Teda ty stopy, ne však překvapení! Čísí ručka totiž na bílou neposkvrněnou peřinu napsala dvě slova, která už sama o sobě znamenají mnoho, dohromady však tvoří vodopád, lavinu, příboj či požár. Ve sněhu jiskřil nápis

TVOJE MLÁDÍ,

jsi z toho úplně paf a v zádech cítíš opět to podivné mrazení, srdce se rozbuší a ty nevíš co říct nebo udělat. Tomu, co vidíš, nechceš zprvu ve své přirozenosti vůbec věřit. Tvoje mládí? Královna? Ale vždyť to do sebe přesně zapadá, kus či kousek svého mládí, ať je nám devět, či přesně čtyřicet, ten tu prožil už každý z nás. A taky doufáš, že ještě mnohokrát prožije.

Říkáš si jenom, jaká škoda, že to s tebou ti všichni nemohou taky vidět, ale jen do chvíle, než tvé oči zabloudí pohledem na stěnu strže, na jeden holý kámen, který nese vytesaná první písmena z těchto dvou slov. Té a Em.

Dostáváte tedy do rukou jedno tajemství, co v únoru, měsíci hladu objevili na Královně dva člověkové a bylo jim z toho všeho, co se tu na ně dnes sesypalo, jako v ráji. Pravda, cestu jsem vám popsal jen zevrubně, ale MLÁDÍ a zvláště TVOJE MLÁDÍ, to přece stojí za trochu té námahy spojené s hledáním.

Je parné léto. Jazyk se lepí na patro a víčka by nejraději překryla oči, co už se na ten tetelící se svět vážně nechtějí dívat. Je horké léto, na pivu sedá pěna a limonády se kazí, jenže tobě, teď a tady je to úplně jedno. Víš totiž své... je ti lehké jako vlaštovce, co právě letí do dalekých krajů.

Bílá kánoe konečně projíždí kolem, AHÓÓÓJ vodáci, ahoj Fantazie, ahoj Čochtani, díky, Kvičalo a Cvrčalo...

Loupák
červenec 1993; Křivoklát